

1
НАЦИОНАЛЕН АКАДЕМИЧЕН ТЕАТЪР "ИВАН ВАЗОВ

С О Ф И Я

ЗАСЕДАНИЕ НА ХУДОЖЕСТВЕНИЯ СЪВЕТ

(Стенографски протокол)

- 0 -

ОБСЪЖДАНЕ СПЕКТАКЪЛА НА "НАЗНАЧЕНИЕ"

- I-ви състав

С О Ф И Я, 11 април 1979 ГОДИНА

2

С Ъ Д Ъ Р Ж А Н И Е

I. Присъстващи	- 3	стр
2. Дневен ред	- 4	
3. Откриване		
Предс. Чавдар Добрев	- 4	
4. Изказвания		
Славка Славова	- 5	
Георги Саев	- 9	
Банчо Банов	- 12	
Рачко Ябанджиев	- 15	
Димитър Канушев	- 17	
Енчо Халачев	- 21	
Антония Каракостова	- 23	
Димитър Стоянов	- 28	
Венера Наследникова	- 31	
5. Заключително изказване		
Предс. Чавдар Добрев	- 32	
6. По т.2 на дневния ред		
Н. Петков	- 34	
7. Закриване		
Предс. Чавдар Добрев	- 39	

3
НАЦИОНАЛЕН АКАДЕМИЧЕН ТЕАТЪР "ИВАН ВАЗОВ"

С о ф и я

ЗАСЕДАНИЕ НА ХУДОЖЕСТВЕНИЯ СЪВЕТ

(Стенографски протокол)

- о -

София, сряда 11 април 1979 година

(Открито в 13 часа)

ПРИСЪСТВУВАТ: Чавдар Добрев - гл. драматург
председателстващ заседанието на съвета

З.А. ЕНЧО ХАЛАЧЕВ

АНТОНИЯ КАРАКОСТОВА

БАНЧО БАНОВ

КИРИЛ НЕДЕЛЧЕВ - художник

РАЧКО ЯБАНДЖИЕВ

СЛАВКА СЛОВОВА

ВЕНЕРА НАСЛЕДНИКОВА - художник по костюми

ДИМИТЪР СТОЯНОВ - режисьор

ДИМИТЪР КАНУШЕВ

ВЛАДИМИР КАРАКАШЕВ и

ГЕОРГИ САЕВ

Д Н Е В Е Н Р Е Д:

1. Приемане постановката на пиесата "НАЗНАЧЕНИЕ" от Володин - I състав на театъра
2. Приемане декор на пиесата "Милионерът" за голямата сцена

I. О т к р и в а н е

ПРЕДС. ЧАВДАР ДОБРЕВ: Другарки и другари!

Днес видяхме спектакъла на първи състав "Назначение" с режисьор Димитър Стоянов. Моля за делови изказвания.

Повдигна се въпроса и за присъствието на членовете на художествения съвет. Външните членове, които днес не присъствуват ще бъдат извикани и с тях ще се разберем.

Тези, които отсъствуват днес без уважителни причини ще трябва да им се потърси отговорност. Когато се върне др. Фучеджиев ще трябва да се претледа състава на външните сътрудници на художествения съвет, да се поговори със всички по отделно и с оглед на тяхното нежелание или невъзможност поради обективни причини да присъствуват редовно на заседанията на съвета, да бъдат освободени и заменени с други, тъй като художественият съвет на националния театър има важни делови функции.

(Подкрепиха го Славка Славова, Енчо Халачев, Рачко Ябанджиев и др.. Славка Славова каза, че който прецени че не може да присъствува не трябва да поема ангажимент, защото се разчита на негово участие в художествения съвет, че актьорите много разчитат на това, че ако не могат да

бъдат редовни на заседанията на съвета те ще трябва да изпратят други свои представители, които ще защитават интересите им/

ИЗКАЗВАНИЯ

СЛАВКА СЛАВОВА: Другари!

Аз искам първа да взема думата, тъй като след нашите театроведи много мъчно се говори и аз започвам да сричам като първокласник. Те боравят така умело с терминологията, че...

Какво ми направи впечатление на днешния спектакъл? Говоря за самото начало, когато главния герой Лямин става, тръгва на работа, връща се и пак отново. Тогава си казах: ах, чудесно!

Започна представлението, започнаха да играят колегите и лека полека почувствувах, че има нещо, което не че ме дразни, но ме кара да мисля, че не са достатъчно органични на места, запонах да чувствавам, че има нещо, което не им достига, за да продължавам да харесвам играта, но не можах да открия какво е то. На моменти си казвах; че не са органични, на други места си казвах: как да не са органични - съвсем вярно живеят на сцената.

Много ми хареса сцената на Славчо Митев когато се разлика и изведнъж открих какво е това другото, което на ми е харесало у някои колегите. Тази камерна сцена е нещо страшно - не стига че трябва да играеш много пестеливо, ами и когато играеш пестеливо и когато искаш да играеш така както се живее в живота и това не върви на тази камерна сцена защото когато говорим ние непрекъснато

жестикулираме. По време на едно изречение в обикновен разговор аз бих могла да направя 15 жеста. Когато играя на голямата сцена тези 15 жеста аз ги обобщавам в един единствен голям жест, за да стигна и до последния ред, а на камерната сцена не върви нито едрия жест, нито дробния, защото това вече не е изкуство. Точно тази е грешката, която разбира се е много лесно поправима у повечето от колегите, а именно тяхното прекалено голямо жестикулиране, прекаленото им надробвяване на фразата, насищането на изразните средства с много дребни неща - въртене на очи, клякане, жестикулиране. А всичко това създава една нервна атмосфера, уморява зрителите и те кара да мислиш, че актьора и актьорите въобще не са искрени, а фактически те са много искрени.

Разбира се трудно се намира дозировка на камерната сцена. Това не е никак страшно взето от друга страна и може да се оправи с една-две репетиции, да се оберат част от изразните средства, да се намери единият, верният жест и тогава вече ще се получи истинско изкуство.

Пиесата е много силна, страшно въздействащо особено в моментите, когато единият легне, а другият застава на друго място.

Не знам дали правилно ще ме разберете. Струва ми се, че това е именно голямата обща поправка, която трябва да се нанесе и която може да се нанесе в рамките на 2-3 репетиции максимум. Тогава изведнъж ще стане по-силно въздействието на спектакъла.

Това прекаляване в изразните средства те кара да мислиш, че на места е търсена сатирата или гро-

теската, но това е предимно сатирична пиеса, не драматична пиеса. На мен обаче ми се струва, че тук няма място за сатира и хипербола в тази насока, а и не бива да я има в прочитането и тълкуването. Най-вече в играта не бива да я има и в облеклото - в никакъв случай.

Иска ми се да кажа и за Славчо Митев. Сцената с него беше чудесна, толкова верна, толкова нестеллива. Изобщо ми се струва, че Славчо Митев е направил ~~р~~ една великолепенна роля - толкова нестелив, толкова трогателен, толкова изявен, дълкова дълбок, чудесен образ. И просто като че ли неговата мярка трябва да се пренесе и у другите колеги.

Като говоря за облеклото имам предвид по-специално това на Ирина Тасева. Какво се е целяло там с това облекло във второто ѝ появяване? Аз не мога да разбера - тази шапка, този шал, тази лъскава дреха. Защо боже господи, аз ли не го разбирам, може би аз не съм го разбрала, но всъщност аз мисля, че много добре разбрах тази роля, когато видях др. Стоянов я прочетохте и мисля, че това облекло на артистката няма нищо общо с образа, който тя представя. Неверно е според мене и трябва облеклото да бъде съвсем, съвсем друго.

Когато другарят Антони Генев започра да говори пред майка си и пред баща си и пред жена си когато са вече женени, започва да говори "помните ли по-рано как живяхме" - спомнете ли си, този момент, нали, защо е сега да не е така? Аз мисля, че много повече ще въздейства този момент ако Антони Генев малко се поускокои в жестику-

лацията, ако седне на един стол. Разбира се става въпрос тук не да се успокои вътрешния ритъм, не да се успокои и намали вътрешната сила, но да се намалят външните изразни средства. Това ми се струва отначало докрай трябва да важи и за Валя Гиндева. Малко по-спокойно, малко по-малко жестикуляция, малко по-малко движения, не толкова много, защото става нервно всичко това.

Намирам, че музиката е много на място и много добра, много ми хареса декора на художника, костюмите на останалите актьори са чудесни, но изведнъж ...

ГЛАС: Ще обясним, ще обясним!

СЛАВКА СЛАВОВА: Така ли?

ГЛАС: Не сме показали...

СЛАВКА СЛАВОВА: Как не сте показали?

Д.СТОЯНОВ: На скици.

СЛАВКА СЛАВОВА: На скици? А не. Е тогава няма да...

Д.СТОЯНОВ: Става въпрос за Ирина Тасева, нали?

СЛ.СЛАВОВА: Да.

ГЛАС: Това са преднамерени работи и от това образа само губи.

СЛАВКА СЛАВОВА: Специално за другарката Ирина Тасева момента, в който тя научава по телефона, че се е отравила Люба, мисля че там трябва да има по-ярък акцент да се изживее по-дълбоко, защото това не е малко нещо - отровила се една жена.

ГЛАС: По линията на физическия образ тя го търси по-повърхностно.

СЛАВКА СЛАВОВА: Извинете, как образа?

ИСАЕВ: Неубедителен е, както Тасева го дава.

СЛАВОВА: Аз мисля, че ако тя в живота научи за отравянето на някой близък човек или свой познат или позната не би така реагирала, а пък образа ми се струва че съвсем не търпи такова нещо.

Друго ми беше впечатлението при прочета на пиесата.

Това са моите бележки.

Иначе мога да кажа, че това е едно много хубаво представление. Пиесата е много дълбока, много вълнуваща, много верна, много ни засяга и в тази пиеса ми се струва няма никакъв мегдан за преувеличаване, за комедия някаква или за сатира. Това е самият живот и аз мисля, че ако малко се спести жестикулацията, прекалените движения, прекалено силната мимика на лицето, всичко ще си дойде на мястото.

ПРЕДС. ЧАВДАР ДОБРЕВ: Да, благодаря. Други изказвания?

Има думата др. Исаев.

ГЕОРГИ САЕВ: Другари!

След като гледахме пиесата мен ми беше много приятно, че открихме това изразяване на човешкото и съчетано с тези приливи на простота и реалност, на илюзии и жизненост, и ми се струва, че в това отношение има успехи и режисьора и състава, който се представи днес. Но си спомням една мисъл на Куптов, който казва, че главното на сцената, не е това да се внесе живот, а да се накара да заживее тази сцена. И в този смисъл аз мисля, че като общо търсене има известен дисонанс особено в първата част именно между тези пластове във Володя, който ги поднася и актьорското изпълнение.

На първо място тук разбира се стои и особеността на камерната сцена, така че този проблем е сериозен и би трябвало на отделно заседание да се разгледа, да се занимае с него художествения съвет. Мен ми се струва, че, отклонявам се, но ще кажа, че по начало ние не се съобразяваме със законите на тази камерна сцена, че режисьорите, които идват тук налагат своето разбиране за голямата сцена - на камерната сцена. И от тук идва винаги една неудовлетвореност у нас, поне у мене, от резултатите, които се получават долу на малката сцена.

И сега продължавам мисълта си - именно актьорите като че ли ни могат да оправдаят поетично това жизнено достоверното и съдвременно пък поетичното, което идва, това което е литературното във Володин те не могат да го оправдаят пък жизнено. В първата част тази атмосфера на ежедневието, на далничното е шубедителна, за мене, но все още известна директност съществува в отношенията, а липсват преходите. А това при Володин според мене е основно изискване, именно тези преходи от едно състояние в друго, от илюзията в действителността. А тези неща са и грубичко поднесени, защото мисля, че могат да се поправят, казвам грубичко, затова така умалително, но това на мен не ми достига.

Аз мисля, че е успех и в това отношение също така се присъединявам към другарката Славка Славова за Славчо Митев, в известна степен Мариус Донкин има тези прояви особено във втората част.

ГЛАС: Само че трябва да говори по-хубаво!

СЛАВКА СЛАВОВА: Не се разбира какво прави, не му се мърда устата. Артикулация няма.

ГЕОРГИ САЕВ: Става дума за оправдание на този образ.

Сега по отношение на Ирина Тасева мога да кажа, че по начало трактовката може би не е съобразена със самия образ. Всъщност тя носи някаква по-голяма трагедия, а тука е направена ~~театрална~~ отчуждена от тази трагедия като линия на образ. И оттук и вашата бележка защо така ние не реагираме от телефонните съобщения и тн. Мисля, че тя е по-скоро пародирано дадена, без тази грубост - директно.

Какво е положението при Антони Генев. Безспорно той е актьор с ~~у~~ очарование, но мен ми се струва, че този образ не достигна до мен като цяло, именно това необикновено и като реалност.

БИОЛЕТА ГИНДЕВАе много компромиси бих могъл да я приема - доста и директна и доста е груба в средствата си. В изразните средства.

Аз мисля че има достатъчно време да се корегират нещата и че това ще бъде един приемлив спектакъл за камерната сцена. Но аз пак поставям въпроса: струва ми се, че ще трябва сериозно да се помисли за тези изисквания на самата камерна сцена. Ние непрекъснато се сблъскваме тук с несъобразяването на елементарни закони, на една друга гледна точка у зрителя, на една абсолютна органика и изповедност на актьора. Тук тази сцена се използва като буфер за решаване на репертуарни проблеми и на въпросите на състава.

ГЛАС: Има такова нещо.

ГЕОРГИ САЕВ: Би могло да се обърне по-специално внимание на този въпрос.

Това имах да кажа.

БАНЧО БАНОВ: Другари!

Аз се присъединявам към тези две изказвания, които бяха направени преди мен. Искам само да допълня някои неща.

Струва ми се, че режисьорът общо взето е разчел пиесата много добре. Дори ми се струва, че това много детайлно, много подробно разчитане в случая му е оказало на много места една лоша услуга и в желанието си да разшифрова всяка сцена пред зрителя той не оставя на зрителя онова, което е поезия на самия автор, на Володин, което е поезия на подсказване, поезия на едно преливане от реалност към илюзия, както тук се каза, един момент, в който те са абсолютно земни, абсолютно даже директни в отношенията си и в следващия миг застават сами пред някакво огледало и си правят свой анализ и ~~втихък~~ стигат до едни обобщения, след това веднага излизат от тях.

Тук ми се струва, че прекалено дългия репетиционен период, който имаха актьорите в случая им е дал възможност да потърсят изключително много подробности, изключително много детайли, които в последна сметка са се оказали излишни. И така, за мене поне се получава в доста голяма част от спектакъла едно показване, на играене на ~~втория~~ ^{втория} план без да се види ~~втория~~ ^{първия} план. И от тука ми се струва, че се получава и това впечатление - уж са отдалечени, а всъщност всичко това ти го поднасят на готово че просто ти става неинтересно да гледаш - предварително знаеш какво ще стане, предварително се разшифрова всичко.

Мен ми се струва, че и в поетиката на Володин има този момент на доизмисляне у зрителя,...

ГЛАС: На подсказване!

БАНЧО БАНОВ : Да, на подсказване, това е една драматургия много близка до Чехов, а Чехов не така директно разкрива всички неща. Директното му разкриване е тогава, когато героите останат сами със себе си. И умението на героите в даден момент да остане сам със себе си и да разкрие душевните си вълнения е особено важен. Но тук ми се струва, че това не винаги е направено така. Ето сега например, извинете аз безкрайно много обичам актьор като Сърбов, но той като влезе не го разбирам. Защо? Защо?

Мен ми се струва като че ли Анята /Виолета Гиндева/ тя играе една нахална роля, играе един нахалитет, докато другата страна, вие разбирате за кого искам да кажа, докато другото нейно усещане, другата нейна страна на образа тая стеснителност, тая ъгловатост, момичето иска да се ожени обаче все не му върви, би трябвало да се акцентира доста повече.

Аз изцяло споделям мислите, че това е едно великолепно начало, великолепно актьорски и режисьорски находки в целия спектакъл, от които за съжаления трябва според мен др. Стоянов да намери сили и да се откаже от доста голяма част от тях, за да спечели спектакъла, за да изпъкнат именно хубавите неща.

Същото това се отнася и за Антони Генев, който играе прекалено много играе на неврастения, т.е. той иска да ни покаже - абе, вижте аз съм такъв, аз съм такава. А бе чакай бе чонек, нека аз да те разбера какъв си. Изчакай, изчакай да те разберем.

Аз изцяло споделям също така това което каза

и другарката Славка Славова, че нервната атмосфера на героитя е нервна по вътрешно съдържание, но това не е една сцена в реминьор, а това сцена в анданте. Нали? Когато съвсем по себе си трябва да додат тези спомени от майката. А тук те идват като че ли така провокирано от него. Той ги провокира по един по-друг начин - чрез философския самоанализ.

Аз мисля, че спектакъла е станал, защото се вижда че е разчетен. Сега вече остава това за което говорихм да се обере, да се обере, да се зашифроват някои нрща според мен и тогава ми се струва че ще изпълне и поезията и общото оркестрово звучене на спектакъла.

Ще си позволя да кажа още само едно изречение а именно, че още не е намерено това - къде свирят тромпети, къде да свирят цигулки, но да свирят в общ оркестров тон. Сега се чуват тромпетите, чуват се и цигулките, а трябва да се намери общо хармонично балансиране на отделното изпълнение.

Аз въщо така искам да обърна внимание на говора.

ГЛАС: Камерната сцена води до всички дефекти в това отношение.

БАНЧО БАНЕВ: Така не може да се говори.

Това имах да кажа.

ПРЕДС. ЧАВДАР ДОБРЕВ: Благодаря ви.

Други изказвания има ли?

Дадам думата на др. Рачко Ябанджиев.

РАЧКО ЯБАНДЖИЕВ: Другари!

Аз бих желал да кажа няколко думи.

Като актьор гледах този спектакъл с много голям интерес и трябва да ви кажа, че когато четох пиесата недостатъчно добре разбрах всичко и сега като я гледах искам така да споделя с вас, повтарям пак някои работи, които се каза^{ха} преди, че пиесата е дешифрирана от режисьора много добре.

Съвсем накратко бих искал да кажа, че трябва в целия спектакъл да се оберат паузите, да се получи ритъм в спектакъла.

СЛ.СЛАВОВА: То няма пауза в този спектакъл!

РАЧКО ЯБАНДЖИЕВ: Не, не, по отношение на актьорската игра да речем някъде.

Иска ми се да има някак си ритъм във втората половина.

Бих искал да кажа за тази разбираемост на говора. Дявол да го вземе, тая камерта сцена е действително като една луна долу - всички недостатъци или по-слаби качества да речем у актьорите някак си изпъкват и то много лошо, дразнещо. В действителност най-важният проблем е говора. Ами аз много голяма част от текста не го чух. А текста е хубав, текста е поетичен, текста е лаконичен. Трябва да се каже точно, добре да се изговори, добре да се намери тона, силата. Докато Мариус Донкин това момче вика и само се чуват звукове без учленявания, виждам че у Генонък има например обратното на много места.

ГЛАС: Гълтане на звука.

РАЧКО ЯБАНДЖИЕВ: Да, гълтане, на места,

недоучленяване, недовършване на фразата, особено накрая, нестъпване добре в съгласните накрая, за да може да се чуе текста.

На всяка цена трябва да се обере тази нервност, тази бих казал неврастения, която има, която той виждам проявява и в другите си произведения, кивт които е имал тук в театъра. Безспорно той е едно момче с много интересни качества, много интересни данни, но тук за тази сцена не бива така, това трябва да се избегне на всяка цена - тази нервност, за която казах преди малко.

Искам определено да подчертая, както каза и Славка Славова, да подчертая играта на Славчо Митев. Трябва да ви кажа, че аз се трогнах от този образ когато го четох, но тук действително може би съм така малко по-сентиментален. Съдбата на този беден човек чиновник загубил почти цялото си семейство във войната и тук има една хубаво направена от Славчо Митев роля. Просто чудесно направена.

Разбира се бих искал да подчертая постижението и на Адриана. Отдавна не е играла Адриана, но тя с тази малка роличка е просто една човешка съдба, и тя е поднася трогателно.

Смятам че спектакълът ще има успех и то голям успех, защото вътре има толкова много човешки проблеми и толкова хубаво са предадени, толкова лирика има вътре, че тези неща напременно ще подействуват на хората в положителна степен.

Но ние тук днес гледахме една репетиция и аз смятам, че би могло да се направи още повече по отношение на актьорската игра, на разбираемост. Сега у почти всички има някъде места, където недостатъчно добре ~~се~~ достига текст

А текста трябва да достигне до зрителя - всеки звук.

Ако имам още нещо да кажа, то утре на следващия съвет ще го кажа.

ДИМИТЪР КАНУШЕВ: Другари!

С общия дух, смисъл, и редица конкретни бележки аз съм съгласен. Преди една седмица ние имахме художествен съвет и гледахме едно представление много по-неготово, на сравнително същия етап от работата, а именно "Опит за летене", отколкото това. И след това гледах аз представлението на "Опит за летене" и видях, че беше станало. А сега имаме много повече основание от тази репетиция да смятаме, че ще се получи един спектакъл много по-завършен, много по-цялостен на премиерата. Това е общото впечатление.

Аз искам в тази връзка да потвърдя онова, което на миналия съвет казах, че е правилна тази практика една седмица преди премиерата или десетина дни преди нея да се събират художествените съвети, да стават тези разисквания, защото те потвърждават някои положителни неща, изясняват някои съмнения у създателите на спектакъла и нас нък ни освобождават от всякакви задръжки поради съществуващата ситуация да говорим открито, прямо за нещата, защото един ден преди премиерата ако говориш ти ще се колебаеш какво да кажеш - дали да кажеш това което мислиш и да объркаш хората и да ги обезкуражиш, да ги обезвериш. А сега има време и да се преживеят нещата и да се поправят, да се помисли и тн.

Съветската критика сравнява Володин с Чехов, смята, че това е продължителят на чеховската традиция в съветската страна, тъй като още преди Володин има свои продължители Чехов, сформира се едно течение в съветската дра-

матургия. Все знаете какви конфликти имаше около неговото творчество, включително и с политически отенък, така наречената например девченка на времето, която се игра в театъра на съветската армия и тн. Ние всички познаваме повече или по-малко този автор...

ГЛАС: Някои ходиха...

Д.КАНУШЕВ: Да, някои от нас ходиха - Например Гочо Гочев, Каракостова и тн. Оказа се, че този автор има своя тема, има своя проблематика, кръг от герои, ~~има~~ едно явление в съветската драматургия и е много добре репертуарно че нашия театър е решил да постави тази пиеса и я поставя.

За спектакъла аз вече казах, че се потвърждават някои мои наблюдения с това което казаха Славка Славов и всички останали.

Първата третина на спектакъла аз смятам, че беше едно навлизане в света на Володин и без успех да се навлезе. Не знам защо, струва ми се, че на камерната сцена трябва процеса на съзряване на решенията, на вземане на решение, на изминаване на пътя до достигане на истината, трябва да бъде основното, а тук това като че ли недостига, там като че ли не навсякъде нещата са сложни, достатъчно сложни във взаимоотношенията и достатъчно пълноценна е тази атмосфера, за която бихме казали, че е Володинска атмосфера.

Аз знам, че вчера не се е получила добра репетиция, че актьорите надучкват нещата, и днес вече някои изглеждат много по-добре. Ние говорихме с Велянов, ~~и тн~~ Тоест аз искам да отчетя момента на ранния етап на работата и това ме кара да бъда предпазлив, да се колебая в едни крайни оценки.

Но какво на мен ми хареса, първо? Наистина Славчо Митев играе тази роля много добре, ролята с този монолог много добре е дадена, именно на сцена.

Като цяло смятам, че ~~Вилгеми~~^{Антони} Генов защитава добре образа, работи във вярна насока, но всичко което се каза вече също така го намирам за справедливо.

Изглежда, че поне аз както си представям най-много основания дава за известна театралност и най-много театралност има в образа, който Гиндева създава и не в такъв степен, в каквато тя ни го предлага. Особено в началото имах чувството, че това е неорганична игра, че е фалшива игра, че фалшиво са направени нещата. След това свикнах ли или тя вече навлезе в по-друг маниер на игра, но аз нямах вътрешна съпротива.

Аз харесвам Стефан Сърбов независимо от тази бележка, беше ми интересен, различен, създава контакт, по-~~окрупнено~~ играе от другите. Но не мога да кажа това за неговата партньорка, за ~~Ирина Тасева~~^{Ирина Тасева}. Не знам дали е въпрос само до костюма или не е добре схваната ролята или непълно, но това е едно от ненаправените неща в спектакъла.

Също така и за Мариус Донкин до последната сцена мога да кажа, че той също така нищо не прави, освен да се покаже като един ашлак, нещо друго външно и то случайно.

Р.ЯБАНДЖИЕВ: И той носи една драма в себе си и то много интересна, страшен проблем, но не излиза...

ДИМИТЪР КАНУШЕВ: Тя може да е интересна тази роля, тази драма, но вътре трябва да има нещо, което да ни ангажира все пак. А до тогава той сякаш чакаше тази сцена,

за да я направи.

ГЛАС: Дали защото е нямал щастливо детство?

СЛАВКА СЛАВОВА: Но това е цялата роля.

Р.ЯБАНДЖИЕВ: Чудно е това нещо!

ДИМИТЪР КАНУШЕВ: Този въпрос за камерната сцена стои и при "Милионерът", но понеже това е комедия някак си вървяха тоя комплекс от жестове, всичко вървеше и не ни правеше такова впечатление, а тук трябва една много по-голяма диференцираност, едно много по-голямо ^ксънерничество и строгост. Разбира се не бих могъл да кажа лаконично, понеже като се каже лаконично много често подчертаваме тази лаконичност, а това е един непреднамерен живот на героите, на актьорите при тези обстоятелства. Поради това те могат да бъдат искрени и да достигат до страшни открития, да поставят проблемите така остро, така тежко, защото са откровени и защото се нетеатрални. И по тази линия на pewno ще трябва да се водят разговорите с тях, за да се стигне до онази именно чистота и единство и то първо в традициите на националния ни театър. Да не се търсят преки контакти с публиката, всичко да се съсредоточава у актьора, ^{вд} ~~вд~~ взаимоотношенията. Мисля, че това е нещо, към което има предпоставки ^{интерес} ~~интерес~~ и самият режисьор доколкото познаваме неговото творчество. Сега просто го моля той да бъде в това отношение по-последователен и по-логичен.

Това имах да кажа.

ПРЕДС. ЧАВДАР ДОБРЕВ: Има думата др. Енчо

Халачев.

ЕНЧО ХАЛАЧЕВ: Другари!

Тъй като вече много неща се казаха и аз съм съгласен с много от тях, бих искал за себе си, а и гласно да го кажа, да се види какво още се нуждае спектакъла, какво още не му достига, в най-общи линии.

Като си мисля, това което не му достига още - това е бих казал ^{то} простата на представлението, което липсва в момента, тази естественост на поведението на героите, тази аз бих употребил именно думата - лаконизъм в истинския ѝ смисъл и тази уедреност, като уедреността имам предвид не само в жеста, но в цялата изява.

Д.КАНУШЕВ: Вътрешната характерност.

ЕНЧО ХАЛАЧЕВ: Така мащабност, така окрупненост, липсва на представлението. Така както е направено то е премазно театрализирано в лошия смисъл на думата, малко нарязано, разпиляно, спектакълът се разлива от много посоки. Вместо да имаме именно процеса, на нас ни се показват готовите резултати, крайните резултати, нещо което създава чувството на директност, едно грубо поднасяне на определени идеи.

Аз мисля, че всички тези неща са поправими особено при обсъждането днес, което става по-рано, и следователно има време да се вземат под внимание нашите препоръки и бележки и те по-лесно биха могли да се осъществят от режисьора и актьорите.

Освен съкращаването на жеста аз бих предложил и опростяване на мизансцена. Твърде много е раздвижен мизансцена, твърде много е нашарен. Това движение пречи именно на съсредоточаването, на тази изповед, на тези тънки

реплики, на тия подводни неща, които вървят - това движение гдето се разшилява - да го гледаш насам, а той под носа си говори на всичкото отгоре.

Това се отнася за цялото представление, а може би в най-голяма степен за Антони Генов. Той жестикулира твърде много, при което се получава едно чувство на еднообразие, макар че уж са богати изразните му средства, а те са почти непрекъснато повтарящи се, непрекъснато като че ли се прави едно и също нещо и става вече даже неинтересен на редица важни и интересни моменти.

По същите причини ми се струва като че ли малк трудно са различни границите на акцентите на обратите в поведението на героите. Тоест не трудно, те са ясно разграничени, но са пак показани, а обратите са също в тая сила, за която говориха другарите преди това, характерни за творчеството на Володин. Аз бих казал, даже и подметнах преди малко - защо пък на Володин. Това би трябвало да бъде характерно изобщо за добрата драматургия, както е в случая, когато ние имаме среща с една добра пиеса.

Това са в общи линии моите впечатления.

Струва ми се, че на места даже малко ми са фалшиви актьорите малко ми са намислени, а не изповедно искрени, малко играят на искреност, на органика. Игра на органика за сметка на чистата органика, на чистата естественост, поради което се създава това противоречиво впечатление.

Но аз мисля, че през идущата седмица нещата биха могли да се оправят.

Странно защо аз в Сърбов нямам това впечатление на округненост. Там той твърде на една черта залага. Понеже

авторът рисува, че е намусен, злобно същество, той през всичкото време има едно доста злобно и сериозно изражение. А би могло и той малко повече да се разчуни, за да има по-голяма естественост в неговото поведение, а пак да си бъде така охарактеризиран.

С другите бележки по отношение на изпълнителите съм съгласен.

Това имах да кажа.

ПРЕДС. ЧАВДАР ДОБРЕВ: Има ли други изказвания?

Има думата др. Каракостова.

АНТОНИЯ КАРАКОСТОВА: Пиесата на Володин колкото и да ме впечатлява като прочит и текст за неспенично осъществяване, така да му се ^{възхищаван} ~~осъществявам~~ от нейния финес, от необичайността на тези приливи между лирика и всекидневие, или както каза Саев - между реалност и нереалност в нея, тя е много мъчна за реализация и изисква една специална вътрешна нагласа и една много голяма опитност при нейното осъществяване.

Аз искам тук просто да изкажа благодарност към тези наши колеги и гости, които споменаха, че ние емаме просто един етап репетиционен, който все пак е доста далече от премиерата, има доста време до премиерата, защото в процесите на движението, които има спектакъла, имаме пълното основание да бъдем оптимисти, да прогнозираме оптимистично нещата в спектакъла.

Трудно се ражда този спектакъл, трудно се търсят много неща, много неща са намерени, много други неща още не са намерени, но в хода на този процес, насоката ми се струва, в която се върви е много верна.

Това което първо на мен ми прави впечатление

просто като един пряк участник в работата на тази постановка е възможностите, които крие Антони Генов за едно много интересно постижение, което ние ще видим предполагаем на премиерата. Верно е, че той трябва да успокои малко някои така неврастенични моменти и интонации специално в първата част, но като цялостно изграждане на ролята, като особен усет към тези володински чудеса в драматургията и тези преходи към реалността и към конкретното, мен ми се струва, че те просто изграждат удивително разнообразно ролята си.

Ние разбира се имаме възможност да чистим, да обираме, имаме възможност на предпочитания, но ние не можем да отречем факта, че колектива се намира в един твърде ранен етап от работата и ми се струва, че театъра ще може да се радва на неговото раждане като един актьор от Иван Димовски план ако щете на актьорско амиялоа.

Исклучително силно присъствие на дарованието му има в този смисъл, че всъщност върху неговите пледи лежи целия спектакъл, целият актьорски състав, който, въпреки усилията, които положи режисьора, нека да не се лъжем, че той е доста неравностоен, въпреки вътре самия дори като естетическа насоченост, самото разпределение, нещо което имаше и обективни трудности, за да се направи едно по-пълноценно и по-безкомпромисно решение на някои роли. Ние правим това разпределение с три паралелни пиеси, ако си спомняте. Напомням го това просто не за да се оправдая, а за да кажа, да обясня какъв огромен труд е хвърлил режисьора и нкой от вас тука не каза, че пиесата, че спектакъла не е ансамблово дебалансиран. Напротив имаме възможността и надеждата да обединим все повече спектакъла в едни органични

единство ансамбловостта на това представление, защото Володин не би могъл да бъде въобще реализиран на сцената ни без амбицията ни да постигнем такава една пълноценна ансамбловост.

В това отношение бих искала да изразя специално моята радост от работата на Антони Генов преди всичко, върху когото лежи целия спектакъл и чийто успех предполагам че се определя преди всичко от съсредоточеността на това момче. Разбира се по-ясно трябва да разграничим тези преходи на тези володински полушеги-получудеса, там на тази моментна смърт, на срещата с Куропеев-Мурзеев в момента на двойника, на тези стресове, на това светкавично решение за свадбата, защото всички тези неща, на неговото назначение дори, те ги има вътре в решението режисьорското, има ги и в построяването на актьора - просто процеса е все още ранен, за да се изчисти и набележат контурите им, да ги усеща и възприема залата вече с едно естетическо удоволствие без да изпитва някакъв момент на притеснение - дали така ще се изнипа финно.

Това, което ви смущава тук действително с основание го казвате, защото много е финна самата драматургия и всяка грубост, всяко недонаправено или пренаправено нещо засяга, рязва при този тънък и филиграмен тикст.

Струва ми се, че имаме възможност в тези репетиции до 18 април, защото на 18 вечерта е премиерата, ние да изчистим тези неща.

Сега във втория състав вие ще видите колко големи проблеми има с редица от изпълнителите в постигането на тези неща.

Виолета Гиндева в нейната втора част, която е и по-драматичната част на ролата ѝ ми се струва че е особено варна и точна. Днес дори малко ни изненада с някои решения - в първата част с публиката даде даже и едно допълнително напрежение.

Общо взето те трябва да се успокоят всички, а не само и в жестове и тук-таме в някои други изразни средства и актьорско поведение на сцената.

За Мариус Донкен какво мога да кажа.

За Мариус Донкин аз просто моля другарката Славова и др. Рачко Ябанджиев, които сами са блестящи майстори на словото, на сценичното слово, да помогнат в случая, защото, мен ми се струва че той говори и сам себе си ограбва с това че говори на много ниските тонове и регистри на гласовата си гама, поради което звукът остава силен, а неучленен. В момента, когато той се успокои и вдигне гласа си в малко по-високите регистри на тоновете, а гласът му е богат, ми се струва, че думите излизат тогава с много по-голяма лекота и с по-голяма учлененост и разбираемост.

РАЧКО ЯБАНДЖИЕВ: Това е една ленива артикулация.

АНТОНИЯ КАРАКОСТОВА: Да, просто не знам какво трябва да му препоръчаме на него, защото непрекъснато ние обръщаме внимание на тези неща.

Те всички младежите искат в театъра да говорят басово. А гласът му не е басов.

СЛАВКА СЛАВОВА: Устните му са лениви - няма артикулация.

АНТОНИЯ КАРАКОСТОВА: Но и при тези лениви

устни ще трябва може би все пак да вдигне по-високо регистро-
во гласа си.

СЛАВКА СЛАВОВА: Той преди всичко трябва да се
научи да говори. Той сега не може да говори. Той няма говорна
техника. Той трябва с една тана да прави така... /Показва/
/смях, оживление/

ГЛАС: Има много сухи устни.

ГЛАС: На него трябва да му кажете и покажете.

СЛАВКА СЛАВОВА: Аз му го казвам, той се съг-
ласява, казва ми: дадено.

АНТОНИЯ КАРАКОСТОВА: Бележките, които бяха из-
казани тук в повечето степени са справедливи и режисьора
има усет към тях, впрочем той не се разминава с усещанията
ни и с това което ние сме споделяли с него, така че художест-
вения съвет в случая просто подпомага един процес на довър-
шване на нещата - много важен, и наистина е верно това което
каза др.Канушев, че по-ранните художествени съвети имат
много по-голямо значение, от тях има много по-голяма реална
полза и имат смисъл. Самият пример с "Опит за летене", сега
с раждането на този спектакъл, от това което ние тук разме-
няме няма нищо опасно, всички и просто целия театър, целия
този художествен съвет като орган тръгва да воюва за високата
класа на своите спектакли, художествени.

Искам да пожелаая на др.Стоянов, който работи
така много увлекателно с актьорите, просто с един педагоги-
чески усет, да продължи през тези до последния стартов
момент да доведе спектакъла до онова равнище, което ние
очакваме от него. Великолепна е пиесата и имаме всички въз-
можности да направим един чудесен, очарователен спектакъл.

ДИМИТЪР СТОЯНОВ: Съвсем основателна беше бележката, че много детайли се виждат, понякога страшно много, а на места остават излишни те.

Трябва да ви кажа, че за първи път се срещам с един друг проблем - какво значи атмосфера на един спектакъл? или театър. Аз от психологическа гледна точка го разглеждам. Артистите които са пред мене понякога по особен начин се свързват с онова, което е било преди. Например вие знаете, че излязоха преди две комедии, на тях много им се смееха. Сега и на нас трябва да ни се смеят. Аз през цялата подготовка за този спектакъл ги убеждавах, че нашата пиеса е такава, че на нас не бива да ни се смеят, че тя ^{не} е гоголева пиеса, но това е някаква психоза, някаква ужасна психоза. И днес те се навиха по посока на това да стане смешна. А пиесата е друга. Докато ние бяхме на голяма сцена ние се пазехме от всички тия неща, защото бяхме далеч от тях, сега над нашата глава това виси като някакъв балон. Ние ги чуваме и искаме да полетим толкова колкото и балона. И от тук се получава едно изнервяне във вътрешната атмосфера.

Вчера аз си позволих да направя редица такива вътрешни поправки в спектакъла, както и в предишните репетиции, защото съм дълбоко убеден, че на актьорите вече им трябваше тази среща, за да чуят тези оценки и от вас.

Аз слушах всички тези изказвания и пак се връщам на този мой любим пример с оркестъра, където всички са станали и свирят - а то трябва един по-тихо, друг по-високо. И тогава вдичко ще си отиде на място. Така е и с представлението.

Що се отнася до това, на което наблегнаха др. Рачко Ябанджиев и др. Славка Славова, аз бих ви казал: абе другари, елате да ги учите тия хора във ВИТИЗ, защото няма кой да ги учи по художествено слово. Това е ужас в българския театър. Това е най-страшното.

Р. ЯБАНДЖИЕВ: А защо не ни викате тогава когато ги приемате във ВИТИЗ?

ДИМИТЪР СТОЯНОВ: Аз не съм този, който трябва да ви извика.

Р. ЯБАНДЖИЕВ: Верно е, че не си ти, но аз говоря въобще.

Д. СТОЯНОВ: Аз ли да ви извикам?

Р. ЯБАНДЖИЕВ: Никой не ни пита когато ги приемат. Аз бях един път член на тази комисия когато се приемаха и съвсем честно, сложих си ръката на сърцето и казах: този не, този не, защото у този може да се оправи говора, но у другия не може да се оправи. Те ми казват: ама моля ви се, той има темперамент. А на мен какво ми струва неговия темперамент, когато аз не чувам и не разбирам нищо от това което той говори и е при това неоправим. И ето примерите и случаите.

ДИМИТЪР СТОЯНОВ: Ние опираме до проблема логопед. Сега те вече носят бележки, в които пише, че логопед да казва: поправимо е. И нищо не се поправя. Тук има органични дефекти, които всички знаем и виждаме. Утре ще видите "х" или "у" - сега няма да ви ги цитирам - с органичен дефект, ама страшно органичен дефект. Аз трябва ли да работя с тях? Ще работя. Утре друг режисьор ще бъде принуден да работи с тях. Въобще има една много вредна тенден-

ция в това отношение.

Тук ние сме театроведи и трябва да го кажем открито - крайно време е вече да се заговори за словото в българския театър. Едва ли има театър в света, в който да се говори така немерливо, както при нас. Така немерливо! И не е вярно че ние режисьорите не обръщаме внимание на този въпрос. Ние непрекъснато обръщаме внимание, но като казвам младото поколение, аз го смятам средно, има претенции и предубеждения - те смятат, че не словото е най-важното на сцената. А още в библията го има, казано, че в началото е слово! И сетне всичко друго.

Така че аз още веднъж благодаря на всички изказали се до тук.

ГЛАС: Те говорят плюс това много бавно и въпреки това, говорят лошо. И бавно и лошо.

СЛАВКА СЛАВОВА: Това си е техника на говора.

ДИМИТЪР СТОЯНОВ: Всички тези неща, които бяха казани за мен те са поправими, аз ви благодаря.

Интонацията на представлението би трябвало да бъде такава, към която и ние самите се стремим и аз желая да бъде така и всичко възможно ще направя да бъде така при този спектакъл.

ПРЕДС. ЧАВДАР ДОБРЕВ: Благодаря.

Други изказвания има ли или няма?

Има думата другарката Венера Наследникова.

ВЕНЕРА НАСЛЕДНИКОВА: Мен ме смущава костюма на Ирина Тасева. Наистина на нея ѝ е трудно да се вмести в тази двойка на посърнали хора, загубили своите илюзии. Тя органически се съпротивлява. И това доведе до нейния експеримент, тя си донесе свое нещо, показа се днес, аз отидох преди съвета и поговорих, казах ѝ че така няма да стане и много ми беше интересно да чуя да се спре член на художествения съвет и на този проблем, защото това е много важно. Ние ако бихме я пуснали така щяхме да ѝ нанесем само ужасна вреда. И затова считайте, че въпроса ще бъде генерално коригиран. Това нещо е извън вината на режисьора мога да кажа.

ДИМИТЪР СТОЯНОВ: В продължение на две седмици тя всяка вечер ме занимаваше с това как трябва да бъде облечена и аз реших да не се противя повече - нека да се появи и такава на сцената.

И знаете ли какъв проблем? Тя ми казва: репликата ... не бива да я казвам.

Ама тя е насочена към героинята, не към вас.

- Аз не мога да изтъкна тая реплика, аз искам да живея - заяви тя.

- Ами какво ви пречи да живеете?

АНТОНИЯ КАРАКОСТОВА: Тя се намира много красива така облечена.

ДИМИТЪР СТОЯНОВ: Може така да е красива, но това не съответствува на ролята.

ПРЕДС. ЧАВДАР ДОБРЕВ: Аз предлагам да приключим с този въпрос.

ЗАКЛЮЧИТЕЛНО ИЗКАЗВАНЕ

ПРЕДС. ЧАВДАР ДОБРЕВ: Аз съм съгласен с изказванията, смятам че има редица интересни моменти, които се посочиха тук като например постижението на Славчо Митев. Но във втората част имаме моменти на повторение.

Същевременно искам да кажа, че спектакъла има и сериозни слабости, които както се каза за щастие има време да се оправят.

Първо става въпрос за едно разминаване между показаното в спектакъла и идеята на автора, със света на Володин. Това е една сериозна слабост.

Става въпрос на второ място във връзка с това за нещо, което др. Канушев отбеляза, че ^{липсва} ~~ня~~ втори план, липсва ^{ли} ~~не~~ вътрешна артистичност, да се подготвят процесите, по-нататък допълнено с това което говори др. Халачев за простота и естествеността, за вътрешно оправдан лаконизъм, за тая на места парадна бих казал централизация. А това са много сериозни слабости.

Второто нещо се отнася до актьорското изпълнение. Аз си спомням от книгата на Станиславски, ^{такава} ~~че~~ актьорите ^{които} ~~че~~ ^{страда} ~~страдат~~, ~~че~~ играят по някаква вътрешна интуиция. Как да ви кажа - всичко те преживяват, но публиката не преживява. Доколкото си спомням той казваше, че това е една слабост на актьорите и то методическа слабост. По тази причина по тоя начин спектакъла няма форма, защото азбучна истина е, че актьора е творец, актьора образ. А тук диктуваше нещата актьора образ, така ~~да се каже~~. Антони Генев е прекрасен актьор, който може утре Разколников да играе, но

тук играе друг образ. А това го няма.

Гиндева има втори план на своето съществуване, на своята човешка драма, но къде е това? Няма го. Ние говорим да кажем ~~За тези слабости да кажем~~ в говорната техника на ~~едни~~ актьор като Маркус Донкин, а аз питам: къде е втория план на неговата драма човешка? Може би ако той беше потърсил тоя втори план щеше да бъде по-добре, защото щеше да бъде на по-високо ниво, щеше да знае какво върши на сцената.

По-нататък: объркан е жанра на спектакъла. Започва се от нещо, както тук говори другарката Славова за хиперболи и гротески и се отива към мелодрама. Сигурно и за това става дума. Значи и жанра е доста объркан.

Една абсолютно ненужна неврастения витае над целия спектакъл. Това вероятно не е само от напрежение и страх, от липсата на опит и тн. ^{Тези} Това са неща сигурно не от днес са се появили в спектакъла.

Също така аз не зная по-голяма слабост от това да се гледа готов резултат. Доколкото знам това е като една присъда.

Казвам, за частие, могат нещата в доста голяма степен да се оправят, тъй като има такава възможност, а има и време. Аз смятам, че в това отношение др.Димитър Стоянов трябва да си вземе сериозна бележка от днешния художествен съвет.

~~Извинявайте, но аз собствени мисли не казах, аз цитирах само насахи от изказванията на участниците в художествения съвет, с които съм съгласен.~~

Мисля че ние нямаме основания да отлагаме

премиерата на спектакъла, но имаме основания да кажем, че твърде сериозно сме обезспокоени и очакваме създателите на спектакъла да си направят изводи от критиката по същество.

ПО ВТОРА ТОЧКА НА ДНЕВНИЯ РЕД

Втората точка на дневния ред днес беше приемане на декора на "Милионерът", за голямата сцена.

Кой желае да се изкаже?

Втората точка, както знаете със заповед на директора е за започване репетиции на голямата сцена на "Милионерът". След това ние ще видим спектакъла и ако той има достоинства за голяма сцена ще бъде изнесен там, а ако няма, както много добре ви е известно, ще стане на камерна сцена.

Режисьорът е същият - ^{Петков}~~Ирвинг~~. Сега можете да обяснявате декора.

НИКОЛА ПЕТКОВ: Ние искаме горе-долу да запазим принципа същият или поне в основни линии да се запази за този спектакъл и все пак да боравим на голямата сцена. Това което виждате с тези врати и с тези глави на животни, в центъра ще има маса и столове и тн. Ще има и един хубав килим в центъра, който се поставя тук с масата и с леглото, след това централната врата, а тези врати тук няма да играят, а ще играят само тези прозорци.

Запазен е този елемент, който е характерен за тази градска лечебница. Ние сега направихме една репетиция и се видя, че добре стои. Ще направим изцяло

нова декорация, която е по-голяма и по-широка.

Имаме и някои нови решения, като даваме някои неща по-разиграно - именно с тази маса, понеже долу е по-тесничко, а тук го правим, че на другия ден след сватбата е в разгара си, значи чеиз се вади, подготвя се за тази сватба, дарват се гостите, поднасят се подаръци и тн, изобщо всичко е по-весело, по-сватбарски, за да може да контрастира с този обрат на героя.

Това вчера и днес направихме с художника известна репетиция и малка репетиция с артистите и излезе добре. Даже ми се струва, че някои неща ще отскочат нагоре но ще го видим, не зная какво ще стане. Дано всичко излезе хубаво.

Някои неща разбира се в решението на имите самите сцени променяме, за да се постигне по-голямо разнообразие, да разполагаме с една по-широка обстановка и тн.

Ето тук през последната картина, където действието малко спада това беше направено /посочва на схемата/ Това е една препоръка в това отношение, но мисля, че ние сме предложили едно хубаво решение - това което показваме със сватбата и с чеиза, с даряването, с подаръците и действието става много по-активно, по-весело, по-първо и съдържа в себе си един обратен ход на това което всъщност става по линия на действието, по линия на интерпретиране, че милионерът не е това в действителност.

И още една друга промяна има - в първата част близо около една четвърт от първото действие, когато те образуват дружеството ние правим така, че тяхната цел не е само да образуват дружеството, а използват момента,

че госпoжата я няма, за да може да се позабавляват по-свободно, да се отдадат на забава и отмора. И така представлението протича на по-висок градус, а не буквално само това че те образуват дружеството. Дружеството е една от задачите, която трябва да се изпълни.

Но за да може представлението да не стои само на равнището на сюжета, а да бъде по-чисто жанрово, ние прави^м това.

При второ и трето действие ние нямаме съществен промени. Но когато вие дойдете ще го видите. Дано всичко да е хубаво.

ПРЕДС. ЧАВДАР ДОБРЕВ: Има ли изказвания?

ГЛАС: Кога ще стане?

НИКОЛА ПЕТКОВ: За пр~~и~~мера не се говори. Сега се говори само за репетиции.

ГЛАС: То ще се играе на голямата сцена или на камерната сцена?

Н. ПЕТКОВ: На голямата сцена. Но това ще се решава допълнително.

ПРЕДС. ЧАВДАР ДОБРЕВ: Това ще бъде решено когато дойде др. Фучеджиев.

ГЛАС: След като съвета го гледа, тогава ще се реши дали горе или долу или ...

ПРЕДС. ЧАВДАР ДОБРЕВ: Идеята на др. Фучеджиев е да бъде на двете места, а за горе ние още не сме се уточнили.

ГЛАС: Точно така. Трябва да се има готовност, за да се правят репетиции.

ГЛАС: Тези глави в първо действие ще останат ли?

НИКОЛА ПЕТКОВ: Те стоят като декорация така, ползуваме, сега се мъчим да ги обиграем още.

ГЛАС: Извинявайте, но това какво означава, това в дома на Масларски също го има!

НИКОЛА ПЕТКОВ: Да. Това са такива боксове, които се виждат там. В дома на Масларски се слуга един килим в центъра, където се играе и тези неща се разиграват като подстъпи към тия прозорци. Самите неща са така.

ГЛАС: Това стои като в обор.

НИКОЛА ПЕТКОВ: Е да, малко стои като в обор безспорно.

ПРЕДС. ЧАВДАР ДОБРЕВ: Моля, извинявайте, но ако има някакви изказвания?

ГЛАС: Общото ми впечатление е, че това е един краварник краварник.

На голяма сцена вече е съвсем друга обстановката и се отделят тези неща. Вие играете в обстановката на ветеринарен лекар и приемате тези елементи с главите като задължителни в декора.

НИКОЛА ПЕТКОВ: Само като елементи.

ГЛАС: Но общото внушение е такова.

ГЛАС: Аз като решение го приемам и смятам, че ще помогне на пиесата в такъв смисъл, че ще спомогне много на актьорите да се адаптират добре в зрителната зала. Но мен също ме смущават тези глави в двете различни картини. Сега дали да стане това прозорци в дома на Масларски, а главите да дойдат редом с вратите на лечебницата това е отделен въпрос, но тогава може би някак си ще оправдаем присъствието им. А иначе други бележки нямам. Мисля че е интересно колкото може по към портала да

се доближи това нещо. Така мисля че ще се получи почти без разлика дом на такъв човек.

ЕНЧО ХАЛАЧЕВ: Мен също ме смущават тези глави ако те останат във всички картини.

Н.ПЕТКОВ: Както и да се дадат, те ще присъствуват.

АНТОНИЯ КАРАКОСТОВА: Тези ограничителни линии на бокдовете са плътни. Аз мисля, че има ажурност тука...

ГЛАСОВЕ: Да, ажурност.

А.КАРАКОСТОВА: Трябва това хубаво място да бъде нещо като кушетки, като миндери. А това е интересно.

Н.ПЕТКОВ: Те се качват върху него, върху този миндер, прескачат го. Така че това е разиграно.

АНТОНИЯ КАРАКОСТОВА: Мен ми е малко жал за отказа от централната врата.

ГЛАС: Защо?

А.КАРАКОСТОВА: Аз разбрах, че там няма да има врата.

Н.ПЕТКОВ: Това е в лечебницата.

А.КАРАКОСТОВА: Само там ще я затвориш?

НИКОЛА ПЕТКОВ: Да.

Това са еленови глави.

А.КАРАКОСТОВА: Не е въпрос само за главите, а за тези колони, които...

Н.ПЕТКОВ: Пак трябва да се даде символично някакви животни.

А.КАРАКОСТОВА: Но не може да се превърне във ферма.

ПРЕДС. ЧАВДАР ДОБРЕВ: Други изказвания има ли?

Ако няма изказвания, позволете аз да кажа няколко думи.

Аз мисля че общо взето можем да приемем декора с изключ^{ни}е на някои елементи като тези боксове. Тези боксове внасят смущение ~~иждикия~~ у някои членове на съвета за този декор.

Ние предлагаме другарите да помислят отново по тези въпроси дали не може да се намери нещо по-функционално, по-точно.

Ако сте съгласни аз предлагам да приемем следното

РЕШЕНИЕ

Приемаме оформлението на декора.

Закривам заседанието.

/Закрито в 14 часа/

ПРЕДСЕДАТЕЛСТВУВАЩ:

/Чавдар Добрев/

СТЕНОГРАФ:

/Г. Кафеджийски/

гк/гк